

Der skal i erstatningen ikke foretages fradrag for ydelser, der kommer til udbetaling som følge af skaden som f.eks. forsikringer og sociale ydelser. Dette gælder dog ikke for erstatninger i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven, idet det i lovens § 55 er bestemt, at skadelidtes krav på erstatning fra den erstatningsansvarlige nedsættes i samme omfang, som forsikringselskabet har betalt eller er pligtigt at betale erstatning efter loven.

Erstatningslovudvalget havde i betænkning III foreslået, at kapitalfaktoren skulle fastsættes administrativt af justitsministeren på grundlag af bl.a. markedsrenten, se betænkningen side 117 og side 256-258. Som nævnt i de almindelige bemærkninger pkt. 3.1. finder justitsministeriet, at der bør udformes et mere enkelt system med en fast kapitalfaktor. Herved undgås, at der forekommer store ændringer i erstatningernes størrelse inden for kortere perioder som følge af udsving i renten. Med hensyn til begrundelsen for valget af kapitalfaktor 5 henvises til de almindelige bemærkninger.

Til § 7

Bestemmelsen indeholder regler om fastsættelse af den årsløn, der i henhold til § 6 danner grundlag for beregningen af erhvervsnevnetabserstatningen.

Efter *stk. 1* regnes som årsløn skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for datoen for skadens indtræden. Årslønnen er således den indtægt, skadelidte har tjent i det seneste år. Perioden regnes fra skadesdatoen. Årslønnen fastsættes som en bruttoindtægt, d.v.s. uden fradrag af skat og med tillæg af ydelser, der normalt fratrækkes inden beregning af skat, f.eks. pensionsbidrag fra såvel lønmodtagere som arbejdsgivere. Hvis der er tale om en tjenestemand, må der udøves et skøn over værdien af tjenestemandspensionens lønandel, og denne andel må tillægges årsindtægten. Værdien vil i øjeblikket kunne fastsættes til værdien efter socialindkomstloven, som er 12 pct. Andre tillæg til lønnen, som f.eks. fri bil, må også værdiansættes og indgå i årslønnen.

Reglen i *stk. 1* finder først og fremmest anvendelse på lønmodtagere. For skadelidte, der har haft særlige indtægts- eller ansættelsesforhold, eller hvor andre særlige forhold har gjort sig gældende, fastsættes årslønnen efter et skøn, jfr. *stk. 2*. *Stk. 2* vil finde anvendelse for selvstændige erhvervsdrivende med svingende indtægter, idet årslønnen for denne gruppe ikke uden videre fastsættes på grundlag af indtægten i det foregående år regnet fra skadesdatoen. Indtægten er normalt ikke – som

for de fleste lønmodtagere – knyttet til bestemte perioder, typisk en uge eller en måned, men opgøres dog normalt årligt. For selvstændige og andre med svingende indtægter bør årslønnen snarere fastsættes til gennemsnitsindtægten ved eget arbejde i de sidste år inden skadens indtræden. For selvstændige kan det i øvrigt nævnes, at man med hensyn til sådanne skadelidte i mange tilfælde ikke blot kan foretage et skøn over selve indtægten. Hvis der således er tale om en større virksomhed med flere ansatte, vil virksomheden ofte med antagelse af passende bistand uden ændringer i indtjeningen kunne drives videre uden skadelidte. Man kan her ikke blot anvende skadelidtes årsindtægt, men må snarere se på, hvad udgifterne vil være til antagelse af den bistand, der bliver nødvendig, fordi man må undvære skadelidte.

Har skadelidte været deltidsbeskæftiget, bør årslønnen også fastsættes efter et skøn. Hvis skadelidte f.eks. har arbejdet på halv tid og iøvrigt været hjemmearbejdende, skal årslønnen fastsættes til, hvad lønnen ville have været, hvis skadelidte havde arbejdet på fuld tid, jfr. § 1, stk. 3. I andre tilfælde må der ved udøvelsen af skønnet bl.a. lægges vægt på udsigten til, at skadelidte ville have påtaget sig arbejde på fuld tid.

Erstatningen må endvidere fastsættes efter et skøn, når skadelidte har været arbejdsløs. Hvis skadelidte på skadestidspunktet modtog arbejdsløshedsunderstøttelse, bør udgangspunktet altid være, at det må antages, at vedkommende ville have opnået arbejde på et senere tidspunkt, og årslønnen bør derfor fastsættes til normalårslønnen inden for det fag, som skadelidte arbejder i, i det år der er gået forud for skaden. I andre tilfælde kan skønnet om, hvorvidt skadelidte senere ville have fået arbejde, imidlertid være vanskeligt. Deri må indgå faktorer som skadelidtes alder, eventuelle omskolingsmuligheder (ikke efter skaden, men for denne er indtrådt med henblik på at opnå ansættelse i et andet erhverv) og eksisterende jobtilbudsordninger.

Hvis skadelidte før skaden ikke eller kun delvis har udnyttet sin erhvervssevne, bør årslønnen ligeledes fastsættes efter et skøn. Der tænkes her bl.a. på personer, der har taget et sabbatår eller orlov uden løn eller til nedsat løn for at dygtiggøre sig. I visse tilfælde bør årslønnen fastsættes til den normale indtægt for personer i arbejde i tilsvarende stillinger. Hvis skadelidte er under uddannelse, og der som f.eks. til lærlige og EFG-elever ydes løn i forbindelse hermed, må årslønnen normalt fastsættes til, hvad skadelidte ville have haft i indtægt, hvis uddannelsen lige var afsluttet.